

вачитѣ хвърлѣха по 2 по 5 стотинки и си отминаваха. Слѣпецътъ не спираше, а вдигаше само малко главата си по навикъ, както е правилъ нѣкога, щомъ чуеше да се тропа край него. По едно врѣме той чу, че издрѣнка по-голѣма монета и нѣкой му каза:

— Слѣпцо, внимавай, да те не излѣжатъ, защото наполеонъ хвърлямъ.

Тихото Павлово лице блесна отъ радостъ. Той знаеше, че тамъ прѣкарваха богати хора и повѣрва, че минувачътъ му е подарилъ златна монета и съ блюдото отърча при Петра:

— Братко, ние днесъ сме много богати! Ще се нахранимъ както никога и пакъ ще останатъ пари да промѣня това окжсано палто. Моля ти се, дай ми златната монета, да я попипамъ каква е.

— Че какво има, Павле? очудено запита братъ му. Тукъ сж такива дребосъци, каквито минувачитѣ хвърлятъ всѣки день Ха, ето и единъ левъ.

— Левъ!

Павелъ скочи отъ мѣстото си и неговото безочно лице стана страшно и заканително.

— Левъ! Повтори той, и затрепера отъ ядъ. — Сега разбирамъ . . .

Една мисль, че братъ му го е лѣгалъ и обиралъ прѣзъ тѣхния скитнишки животъ, го замая. И той едва продума отъ ядъ нѣщо прѣзъ зѣби.

— Но азъ не разбирамъ, защо си тѣй сърдитъ, Павле, рече умолително братъ му.

— И азъ до днесъ не разбирахъ, но сега разбирамъ . . . Последниятъ човѣкъ хвърли наполеонъ. Той самъ каза и нѣма защо да лѣже единъ слѣпецъ.

— Пошегувалъ се е, Павле!

— Той нѣма защо да се шегува и лѣже единъ слѣпъ човѣкъ. А ти си ме лѣгалъ досега, за да ме обирашъ!

— Павле!

— Остави ме! Махни се отъ мене!

Павелъ пѣхна цигулката подъ мишница, излѣзе